

til at give Adgang til at gribe ind, men saa længe Ægtefællerne lever sammen, kan, forekommer det mig, ingen Indblanding af nogen Art siges at være etisk berettiget.

Kapitel VI handler om Forældremyndigheden. Jeg billiger fuldkommen Bestemmelsen i § 54, at Forældremyndigheden over de fælles Børn tilkommer Ægtefællerne i Forening. Tidligere har Forholdet jo været det, at naar der var Uenighed mellem Ægtefællerne, havde Manden den afgørende Stemme som den, der formentlig økonomisk bar Familien. Der er her under Diskussionen nævnt en Højesteretsdom af 1900, som med en ganske formel juridisk Begrundelse statuerer et Resultat, som jeg indrømmer er i høj Grad stødende, og som ikke burde kunne finde Sted. Jeg nærer for øvrigt ogsaa megen Tvivl om, at denne Højesteretsdom af 1900 nu i tilsvarende Tilfælde vilde blive fældet — naar jeg siger tilsvarende Tilfælde, gaar jeg ud fra, at der ikke i Sagen af 1900 forelaa saadanne Realiteter, at man ogsaa uden Paaberaabelse af de formelle Rettigheder for Faderen vilde have berøvet Moderen Adgangen til Børnene. Lovforslaget søger at finde Udvej under en Konflikt mellem Ægtefællerne med Hensyn til Børnene derved, at man henskyder Spørgsmaalet til Øvrighedens Afgørelse. Jeg vilde ønske, jeg kunde læse op, hvad der i Betænkningen bemærkes herom; men det vilde blive lidt vidtløftigt, og jeg skal derfor ikke gøre det. Betænkningen forudsætter, at Overøvrigheden kan tildele den ene af Forældrene den overvejende Forældremyndighed over eet Barn, den anden af Forældrene den overvejende Forældremyndighed over et andet Barn, den ene af Forældrene den foreløbige Forældremyndighed for bestemt Tid over eet Barn og med Hensyn til eet Barn give den anden Ægtefælles Mening i det enkelte Tilfælde Fortrinet. Jeg beder Tinget tænke sig et lille Middagsbord med Mand og Hustru og en 3—4 Børn, der af Overøvrigheden er fordelt efter disse Regler imellem Forældrene. Jeg tror, jeg tør sige, at det vil være et Bord, hvor man paa Forhaand er sikker paa, at der hersker Harmoni og den skønneste Familiestemning. Jeg vilde gerne vide, hvilken Respekt de af Børnene, som er tildelte den ene Ægtefælle, skal have for den anden. Jeg vilde gerne vide, hvorledes dette Hjem i det hele taget vilde komme til at se ud. Ja, Tinget maa forstaa, det er jo ikke noget, som jeg fanta-

serer mig til; jeg har taget det lige ud af Betænkningen, og det er vist ikke meget langt fra, at jeg har gjort det med Betænkningens egne Ord; jeg har nemlig læst det saa hyppigt, at jeg næsten ikke kan befri mig for den Ordlyd, uagtet den ikke er mig behagelig.

Et saadant Arrangement af et saa vigtigt Forhold som dette forekommer mig uacceptabelt. Den ærede 2den Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Jessen) bemærkede, at han ikke kunde indse, at der var noget i Vejen for angaaende en saadan Tvist at henvende sig til en Embedsmand, til hvem man har Tillid. Jeg vil henstille, at det ærede Medlem taler med nogle af sine Partifæller, med nogle af Arbejderne om, hvorledes de egentlig vilde opfatte det: om de paa Forhaand har den Tillid til Overpræsidenten her i København eller til Amtmanden, at de vil henskyde saadanne Spørgsmaal som, hvorledes Børnene skal opdrages, til Overpræsidenten! Jeg vil antage, at Tilliden paa Forhaand ikke er overvældende; jeg vil oven i Købet være saa kættersk at tro, at der slet ikke er nogen. Jeg er enig med Ordføreren for mit Parti (Mathilde Hauschultz) i, at denne Henviisning til Overøvrigheden er i højeste Grad uheldig. Jeg vilde tro, at hvis man overhovedet havde ment at kunne finde paa noget bedre, saa havde man gjort vel i at gøre det. Man er ganske sikkert her blevet staaende ved en Løsning, som i Virkeligheden ingen Mennesker kan anse for tilfredsstillende.

Spørgsmaalet bliver saa, om der overhovedet kan naas en anden Løsning. Jeg maa her først bemærke, at ogsaa paa dette Punkt gælder de principielle Indvendinger, som jeg rejste overfor Kapitel V mod Overøvrighedens Indblanding i Forholdet mellem to Ægtefæller, som lever sammen, som altsaa endnu ikke trods mulige Uoverensstemmelser, mulige Stridigheder, mulige store Vanskeligheder har opgivet Haabet om at gennemføre deres Ægteskab, maa ske endogsaa væsentligst motiveret ved Hensynet til Børnene. Den Indvending, som jeg i denne Henseende rejser imod Kapitel V, gælder i Virkeligheden, endogsaa i forstærket Grad, med Hensyn til Børnene, saa vist som Forholdet til Børnene er vigtigere end Økonomien. Jeg kunde tænke mig en Forhandling om dette Punkt. Jeg er nemlig ganske enig i, at det er aldeles uacceptabelt at tildele den ene af Ægtefællerne Forældremyndigheden i saa vid Udstrækning, at vedkommende kunde tage Barnet fra den anden Ægte-